

RUMIENIĆ SIĘ (2) *vb impf*

rumienić się (2), [**romienić się**].

e jasne; ro- z tekstu nieoznaczającego pochyleń.

praes 3 sg rumieni się (1). ◇ 3 pl rumienia się (1). ◇ [praet 3 sg m rumienił się.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w. s.v. rumienić.

Stawać się a. być zaczerwienionym, nabierać czerwonego koloru; irrubere, purpurescere, rubescere, rubicundum trahere colorem, (sub)rubere, trahere ruborem Cn (2) : [Nie pątrz ná wino gdy fie rumieni [flavescit Vulg; rubescit PolAnt]/ gdy fie roziaśni w fklenicy bárwá iego: łágodnie wchodzi WujBib Prov 23/31.]

[rumienić się czym: Miło [jesienią] wyniść á láfy brzmią rofkołżnym pieniem/ Niebo fię śmieie chmury rozganiáiąc z cieniem. Łáki fie też rumienia fárba purpurową/ TákHzé polá żieloną y brunatną ową. KołakWiek B3v; KmitaŁów B4.]

a. *O twarzy: nabierać rumieńców (1) :*

[W przeciwstawieniu: »pobladnąć ... romienić się«: Rzecz nagła kiedy na kogo przypadnie, Jeśli straszliwa, twarz mu wnet pobladnie; Jeśli wesoła, mało sie odmieni, Ale, jako kwiat, ślicznie sie romieni. Otwin(?)Erot 9.

W porównaniu: Otwin(?)Erot 9 cf W przeciwstawieniu.]

Przen [bezpodmiotowo] (1) :

W przeciwstawieniu: »rumieni się ... nablądło« (1): Gdy weyrzyfz w ludzkie fprawy iáko we żwierciádło/ Poznałz gdzieć fie rumieni á gdzieć też náblądło. RejZwierc 29v.

b. *Malować sobie rumieńce; przen [czym] (1) : A oni/ iż iáwnie ná odpor Bogu czynią/ będą fię musieli z fwoim wiecznym złym tego w dzień oštáteczny wftydzić: bo tám tá fárbiczká/ którą fię thu przed ludźmi rumienia fpełźnie/ y fzyki fię pomiefzáią. CzechEp 80.*

Synonim: czerwienieć się.

Formacje współrdzenne cf RUMIENIĆ.